

N:o 3.

Ank. till Riksd. kansli den 10 februari 1902, kl. 4 e. m.

*Betänkande, i anledning af väckt motion om höjning af tullen
å gryn. (1:a A.)*

I en till bevillningsutskottet hänvisad motion, n:o 25 inom Andra Kammaren, föreslår herr *C. A. Danielsson*, att Riksdagen måtte besluta att höja tullsatsen å artikeln *spanmål: malen: gryn, alla slag*, till 8 kronor 50 öre för 100 kilogram eller, om detta ej varder Riksdagens beslut, att tullsatsen å *hafregryn* måtte varda bestämd till sagda belopp, 8 kronor 50 öre för 100 kilogram.

Till stöd för ifrågavarande förslag anför motionären följande:

»Oaktadt den tullsats af kronor 6,50 per 100 kilo, som är åsatt gryn, inköpas deraf årligen stora kvantiteter utifrån. Enligt kommerskollegii underdåniga berättelse för år 1900 infördes då 1,861,699 kilogram gryn till uppgifvet värde af kronor 376,371. Äfven om denna summa icke synes så stor i förhållande till hela landets spanmålsproduktion, så representerar dock denna import en farlig utländsk konkurrens, särskildt för de bygder, der man plägar producera gryn. Detta har i synnerhet varit fallet i min hembygd, Östra härad af Jönköpings län. Der voro för några år sedan 18 grynverk i gång, hvilka förädlade denna fattiga bygds hufvudprodukt hafre till gryn. Tack vare den öfvermåktiga konkurrensen utifrån, har dock denna för bygden i fråga naturliga näringsgren så i grunden sköflats, att endast några få grynverk ännu drifvas, och det med förlust. Det nyss nämnda året infördes också utifrån 531,575 kilogram hafregryn till ett värde af 100,999 kronor. Det kan icke gerna finnas något skäl,

hvarför icke en fattig landsdel i Sverige, som har små resurser och der befolkningen arbetar under trånga villkor, kunde få behålla denna inkomst lika gerna som de utländske fabrikanterna och den svenske importören. De svenska hafregrynen ha alltid haft stort beröm för sin renhet och för att ha tillverkats af bästa råvara. Derfor ha läkarne också alltid haft förtroende för dem och användt dem i sjukdieten. Deremot har man inga garantier för, att så är fallet med den importerade varan, hvarför här föreligger ännu ett skäl för att gynna den inhemska tillverkningen.

Hvad spannmålstullen verkar för de sädesodlande bygderna, det gör gryntullen för de trakter, der man sedan länge pläгат mala gryn. Det är ju rättvist, att äfven dessa få njuta fördelen af tullskyddet, då andra trakter redan ha sådant. Hålla icke de olika skyddsintressena tillhopa och understödja hvarandra, då faller lätt hela systemet sönder, ty det är till för att lemna ömsesidigt skydd.»

I sammanhang med nu gällande tullsatsen å spannmål bestämde 1895 års Riksdag tullen å spannmål: malen: mjöl och gryn, alla slag, till 6 kronor 50 öre för 100 kilogram. Införseln af gryn har under år 1895 och derpå följande år, för hvilka officiella siffror rörande samma införsel äro tillgängliga, uppgått till de belopp, nedan intagna tabell utvisar:

Införseln af gryn i kilogram.

År	Hvetegryn	Hafregryn	Korngryn	Gryn, andra slag	Summa
1895.....	494,720	5,127	2,357	225,597	727,801
1896.....	542,269	12,724	15,838	97,680	668,511
1897.....	810,025	61,469	104,953	197,565	1,174,012
1898.....	741,309	121,401	61,736	390,857	1,315,303
1899.....	1,084,632	199,531	6,670	364,902	1,655,735
1900.....	946,022	531,575	17,122	366,980	1,861,699

Visserligen kan under de senaste åren, såsom af denna tabell framgår, en ökning i införseln af gryn iakttagas, särskildt hvad beträffar införseln af hafregryn; men anser sig utskottet icke kunna endast af denna anledning förorda någon ändring i gällande tullsats å denna vara. Denna tullsats är nemligen, såsom ofvan nämnts, bestämd i sammanhang med öfriga nu gällande tullsatsen för spannmål. En rubbning i en enstaka tullsats i det nu enhetliga systemet bör därför naturligen icke ifrågakomma utan synnerligen talande skäl. Sådana skäl kunna, enligt utskottets förmenande, icke

anses här föreligga. Ty äfven om den nu påpekade införseln af gryn vållar svårigheter vid afsättningen af produkter från grynverk i vissa landsdelar, har det dock icke kunnat påvisas, att dessa svårigheter skulle vara af så stor och allmängiltig betydelse, att af denna anledning ifrågavarande produkt af spanmål bör erhålla särskildt gynnad ställning. På grund häraf hemställer utskottet,

att Riksdagen måtte, med afslag å ifrågavarande af herr Danielsson väckta motion, besluta, att nu gällande tullsats å gryn af spanmål skall bibehållas oförändrad.

Stockholm den 10 februari 1902.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.